

עיסוקו של פיליפ רנצר הוא באדם - בכל אדם. בפחדים, בחולשות, בניאורוזות של כולנו, בטרדות היומיום הקטנות והמעיקות.

רנצר מרשה לעצמו חשיפה, הורדת מנגנוני הגנה, גילויי לב, קבלת חולשותיו מבלי להילחם בהן. להשאר שברירי. שבריריות זו מתחזקת בעבודות, בתוכן ובביצוע.

בתערוכות המתקיימות במקביל בגלריות לאמנות ישראלית בקבוץ לוחמי-הגטאות ובקבוץ כברי, רנצר ממוקד יותר בדימויים, בחמרים ובצבעוניות.

בעבודות נוגע רנצר בבסיס הקיום, ביחסי הורה-ילד, בטשטוש האבחנות בין האמיתי למדומה, תוך שימוש בהיבט הומוריסטי ומשחקי. באבסורד, בצחוק העצוב והמר, באסוציאציות אוניברסליות של שפת הסימנים היונגיאנית, ושפת הסמלים הפרטית. כך יכול האמן לשאול שאלות, לפתוח לנו פתח לשאול את עצמנו, לחוות חוויה רגשית, להתחבר לזכרונותינו.

"הייתי רוצה שהצופה האידיאלי שלי יהיה כזה שמתישו בחיים עבר איזשהי חוויה שהשאירה בו צלקת, והצלקת הזו תחשף בכל פעם שהוא יראה פסל שלי".

אוצר דימויי העשיר של רנצר מתמקד בתערוכות אלו בין היתר בצורת החרוט, צורה טעונה הנובעת מנייר עיתון מגולגל שנהגה אימו להכין לו ככלי קיבול לפופקורן.

אפו של פינוקיו המכבב כחרוט בתערוכה, מופיע בגלוליו השונים גם בסדרת הרישומים הרגישים והמינימליסטיים המוצגים כאן לראשונה. האף הריק או המלא משמש כמשען, כמבנה ארכיטקטוני, כאיבר פאלי או שד-מדונה. ברבדיו המגוונים מדבר האף על התבגרות וניתוק מאב, הגנה של משפחה ובית, עצמאות וחירות, קשר, אמון ואכזבה, אמת, זיוף ושקר, מיניות חודרנית וחצופה הבודקת זהות וגבריות, והרבה הומור בריא.

העיסוק בילדות מופיע דרך דימויי ילד מאונן הנראה ספק תינוק ספק זקן, או ביציקות מגופה של בתו, כמו מגיני הברכיים שלה עליהם צייר את דמותו ודמות אשתו.

בשימוש בגיאנק, בחפצים יומיומיים נטולי הילה אמנותית, באיסוף האובססיבי של אובייקטים טעוני היסטוריה הנאספים בשוק הפשפשים, מטשטש רנצר בין האמנות לחיים.

מספר הסיפורים, יוצר התיאטרון של החיים, מותיר אותנו מסוקרנים ומשועשעים, עם הזמנה לדחוף את האף לאן שצריך ולאן שלא.

נועה מלמד ודרורה דקל